

9. Regler for de iøvrigt tilladte Fiskerebflabers Brug; Afstandsbestemmelser for de løse Redflaber.
10. Regler for god Ordens Overholdelse, som maaskee kunne være gavnlige af lokale Grunde, udoover hvad Fiskeriloven bestemmer.

Det er ofte Tilfældet, at der i de Bænde, som høre under nærværende Kapitel, udmunder Aaer, hvorved Fjordfiskeriet's Karakter mere og mere forandres, efter det udmundede Løbs Størrelse og Fiskerigdom. Ferskvandsfiskene søge ud i Fjorden, hvor Vandet er brakt, og naar Forholdene iøvrigt ere gunstige, stedes visse Arter af dem gjerne der for at yngle. — Denne Omstændighed har givet Anledning til Paragrafens 2det Stykke, hvorefter de i § 58 givne Fædningbestemmelser udvides til at gjælde ogsaa paa den Slags Fjorde; der er her ligesaa megen Grund til at værne om Ferskvandsfiskten som i dens egentlige Hjem.

Paragrafens 3die og sidste Stykke anbefaler under Navn af Fiskerifoged Oprettelsen af en ny Post, som under enhver Omstændighed vilde have været gavnlig, men som under Forudsætning af, at Kap. 4 kan faa Lovskraft uden væsentlige Forandringer, skjønnes at maatte være nødvendig. Udvalget tør antage, at denne Bestilling, tilbørlig organiseret, vil faa en overordentlig Betydning for Fiskeriet med Bedtægternes Overholdelse. Ved Fiskerikontrol er det i Overtrædelsestilfælde saa saare vigtigt, at Tilsynet snart kan være tilstede, derhos forsynet med den fornødne Myndighed for at kunne træde kraftigt op mod de paagjældende Overtrædere. Det er nødvendigt, at der tillægges Fiskerifogden en Løn, fordi han skal være paa Færde ved given Lejlighed; og at denne Løn ikke vil blive saa høj, at den, selv for et større Antal af sliche Bestillingsmænd, kan blive byrdefuld for et Amt at udrede, det behøver man næppe at frygte for. — For at give hans Person den fornødne Ansæelse, er det uundgaaeligt at give ham, der jævnlig kan være udsat for at blive stillet overfor raa Folk, Politimyndighed og Stilt.

Kapitel 5. Kontrolbestemmelser.

§ 50. Naar Lov gives — og det er jo med den Vand skal bygges —, saa er det fordi den skal efterleves, og da det ikke er til at vente, at dette for de forbydende, Friheden indskrænkende, Loves Vedkommende sker godvilligt, eller kommer af sig selv, saa maa den haandhæves; bestaar den uden at adlydes, saa gjør den Fortræd og virker demoraliserende paa Befolkningen, hvis Retsbevidsthed maa sløves, og tilsidst tilintetgjøres, naar der maa opstaa Tvivl hos den om Lovens Betsjælsel derved, at det ikke synes dens Giver magtpaaliggende at vaage over dens Overholdelse. Det gaar ikke an at give Love, og derefter lægge Hænderne i Skjødet, medens man laber det komme an paa, om nogen vil efterleve dem eller ikke; er Loven forkyndt, saa skal den holdes, og ingen Afgift kan være mere berettiget end den, der anvendes paa dens tilbørlige bedst mulige Haandhævelse.

Med disse simple, letfattelige Betragtninger, som vi tør antage ikke kunne modsiges, ville vi indlede Bemærkningerne til nærværende lille Kapitel, der indeholder Fiskerilovens Kontrolbestemmelser, og oversøve vi dem paa vor Fiskerilovgivning — og en saadan have vi haft med dens gode og svage Sider, det nytter ej at nægte det — saa maa det erkjendes, at hvis den ej har svaret til Hensigten, saa er det væsentligt, fordi den har savnet den Pleje, uden hvilke den ikke kunde virke. I det vi nu skulle søge at begrunde denne vor Paastands Rigtighed, er det nødvendigt at kaste et Blik paa Tilstandene fra den tidligste Tid.

Vi skulle ikke opholde os nærmere ved vor ældste Fiskerilovgivning, de mærkelige Stang- og Falsterholove fra det 13de Aarhundrede, som tyde hen paa, at man dengang ikke har kjendt andre Straffe end Liv og Gods, sjældnere Bøder, men kun nævne dem, fordi de sattes i Kraft („friedh swories“) for en vis Tid af Aaret, Fisketiden; og deres strenge Bestemmelser synes at have været haandhævede af et med Forholdene kjendt Politi — der nævnes Fogder og Strandfogder — maaske med Bistand af Kongens Soldere, som vare tilstede for at paase rigtig Indgang af Skat af det rige. Silbefiskeri (sfr. Lidskrift f. Fiskeri 2den Aarg. S. 20 flg.) Uden Tvivl havde Fiskeriet sin egen Retspleje paa Stederne, hvor det foregik, et stort Gode, som vi i Nutiden ogsaa finde ved de betydelige norske Naarsildefiskerier. Christian Vtes D. L. henlagde Kontrollen for Vindfjordsfiskeriet, ikke blot til de ordinære Politiovrigheder, Amtmænd og Fogeder, som skulde stande Kongen tilrette, hvis de saa igjennem Fingre med Nogen, naar der blev Klaget, og vare erstatningspligtige, 5—10—45; men paalagde 5—10—47, endog Fordejerne („andre Bønder og Herredsmændene“) omkring Vindfjorden Anmeldelsespligt for Amtmanden under Tvang og Tiltale, indtil de Skyldige udlagdes, Denne usædvanlige Forholdsregel, som blev opretholdt gennem senere Lovbud, tyder paa den Vanskelighed, der er forbunden med at kontrollere disse Forhold, og for yderligere at sikre Tilsynets Ud-